

си ты, чій сынъ си. Но лесно е и най ничтожнѣйтъ да ся облече лъжовно съ дрехата на благородството.

Стоилъ.

Узнайте, господине, чи азъ нѣмамъ такова сърдце, щото да зимамъ нѣща, които не ми принадлежатъ. Цѣла Одесса може да засвидѣтелствува отъ какъвъ родъ съмъ азъ.

Лулю.

Премыслете добръ онова, що казвате. Трѣба да знаете чи говорите предъ единъ челоуѣкъ, който познава подробно цѣла Одесса и може да сѣди за исторіята ви.

Стоилъ, съ гордъ начинъ.

Отъ нищо нѣмамъ азъ да ся страхувамъ! — Ако познавате вий Одесса, трѣба да познавате и Богдана Николаевича.

Лулю.

Безъ друго! познавамъ го! — Малцина даже го познаватъ така добръ както азъ.

Грабчо.

Какво ми е менѣ за Богдановцытъ и за Николаевцытъ.

(Гледа чи горятъ двѣ свѣщи и изгасва едната.)

Лулю.

Моля вы! оставете да видимъ какво ще каже